

N.Y.C. TIME
זמן הדלקת נרות - 8:03
סוף זמני ק"ש - 8:34
9:10 -
סוף זמן תפלה - 10:24
דף היומי לש"ק: גיטין י"ח

בס"ד, עש"ק פ' נשא - פרק א' - שנת תשפ"ג לפ"ק

פרשת נשא

באהבה, מסביר המג"א (סקי"ח): נראה לי דפירושו כמו שכתוב בזהוה: כל כהן דלא רחיס לעמא [שאינו אוהב את העם] או עמא לא רחמיין ליה - לא ישא כפיו, עכ"ל.

ובוהוה הקדוש (פ' נשא אות קפ"ג) מסופר (ע"פ פי' הסולם): ומעשה הי' ככהן אחד שקם ונשא כפיו, וטרם שהשלים נעשה גל של עצמות. מה הטעם? משום שלא בירך באהבה. וקם כהן אחר ונשא ידיו ובירך, ותיקן יום ההוא.

ולפ"ז יש לפרש כוונת ר"א בן שמוע, שלכן זכה לאריכת ימים מפני שלא נשא כפיו בלא ברכה, דהיינו שכוון לכל התיבות שבברכה, לרבות - או יותר טוב - בפרט לתיבה האחרונה, ובירך את העם באהבה.

"ויקריבו נשיאי ישראל ראשי בית אבותם הם נשיאי המטות הם העומדים על הפקודים" (ו:ב). בס' שי לתורה מובא בשם הג"ר שמחה זיסל ברויזא זצ"ל: יעוין ברמב"ן שמנה בפרטות אצל כל הנשיאים, כי לכל אחד מהנשיאים עלה טעם אחר בפני עצמו. מכאן שאותו מעשה הנעשה ע"י שני אנשים, לא רק המחשבה היא שונה, אלא כל המעשה נחשב מעשה אחר לגמרי, והרי הן כשתי מצוות נפרדות וכקרבנות שונים.

ולכן הנשיאים שכל אחד הקריב קרבנו במחשבה אחרת, הוי קרבנו קרבן אחר משל חבירו. ואע"פ שלמעשה התאימו כל פרטיו ודקדוקיו בהתאמה נפלאה, באופן הבאתו, ובכמותו ובעשייתו, מ"מ הרי אלו קרבנות נפרדים, עד כדי כך שעל כל אחד מהנשיאים נכתבה פרשה שלימה נפרדת, משום דהם קרבנות נפרדים.

ועיין בגמ' (זבחים ז.), איתמר: תודה ששחטה לשם תודת חבירו וכו' רב חסדא אמר: פסולה, ועיי"ש ברש"י. הרי דהוי' שינוי קודש' אף דשניהם הוו תודות. והוא משום דתודת חבירו מיקרי קרבן אחר, כי דיעות בני אדם שונות, ולכן כל קרבן נחשב קרבן אחר.

"קרבנו קערת כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל הקודש וגו'" (ז:טט). וכתב בתרגום יונתן דהקערת כסף הי' 'גילדא סמין', כלומר עבה, והמזרק הי' 'גילדא קלישא', דהיינו דק. ולכאורה מנין למד זאת שהקערה היתה עבה והמזרק הי' קלוש.

בס' פנינים משלחן הגר"א איתא: אבל האמת היא שדבר זה נלמד מלשון הכתוב. כי כבר קיבלו חז"ל (יומא סב:) על תיבת 'שני' -

"דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל אמור להם" (ו:כג). אחז"ל (סוטה לט., ועי' מגילה כד:): שאלו תלמידיו את ר' אלעזר בן שמוע: במה הארכת ימים? אמר להן: מימי לא עשיתי בית הכנסת קפנדריא, ולא פסעתי על ראשי עם קודש, ולא נשאתי כפי בלא ברכה. מאי מברך? אמר רבי זירא אמר רב חסדא: 'אשר קדשנו בקדושתו של אהרן וצונו לברך את עמו ישראל באהבה'.

ופירש"י שר"א בן שמוע הי' כהן, וכוונתו לברכה המוזכרת מיד בסמוך, שמימי לא נשא את כפיו בלא ברכה זו.

והקשו המפרשים, במה משתבח ר"א בן שמוע; הלא כך היא ההלכה? ועוד, איך ייחס ר' אלעזר בן שמוע אריכת ימיו להקפדה על הלכה פשוטה כברכת המצוות?

והנה, בעטרת זקנים על שו"ע (או"ח סי' קכ"ח סע' י' ד"ה אם הם שנים) איתא: באיזה מקום מצינו שהקב"ה מצווה לברך ישראל באהבה? ונראה, בהיות שפירש"י עה"פ "אמור להם" - מלא, לא תברכם בחפזון ובהלות אלא בכוונה ובלב שלם, ודוק.

וכעין זה איתא בבאר שבע (סוטה לט., ומובא במהר"ץ חיות שם): וא"ת, 'באהבה' היכא כתיבא או רמיזא בתורה? וי"ל דכתיב (במדבר ו:כג) 'אמור להם' - מלא, ואמרו במדרש תנחומא (נשא אות י') ובמדרש רבה (במדבר פי"א:ד) דלהכי כתיב 'אמור' מלא, [ללמדנו ש] אמר להם הקב"ה לכהנים, לא מפני שאמרתו לכם שתהיו מברכים את ישראל תהיו מברכין אותם באנגריא ובבהלות, אלא תהיו מברכין בכוונת הלב כדי שתשלוט הברכה בהם כו'. והיינו 'באהבה', כלומר בכל לב. כן נראה לי.

בספר 'ברוך ה' (עמ' שצ"ג-ד) מובא מספר אלף המגן (לבעל הפלא יועץ): ואפשר להמתיק הענין, שידוע שנמצא בתורה שדיברה בלשונות הגוים, כאומרם (מנחות לד:): על 'טוטפות' - 'טט' בכתפי שמים, 'פת' באפריקי שמים. ובלשון יוני קורין לאחת 'הן', וכדומה. אף אנו נאמר 'אהבה' בלשון ספרדי [ובלשון צרפתי] קורין 'אמור' (amar/aimer). וזהו אומר: 'כה תברכו את בני ישראל' ע"י שיהא 'אמור' להם [ותברכם באהבה].

ועיין בתרגום יונתן (ריש פ' לך לך) עה"פ "ואברכה מברכין ומקללך אאור", שפי': ואברך ית כהניא דפרסין ידיהון בצלו ומברכין ית בנך. ובלעם דמלטט [שקילל] יתהון אילוט ויקטלוניה לפתגם דחרב, עכ"ל. והנה אודות בלעם שביקש לקללם, דרשו חז"ל (סנהדרין קו:): עה"פ "לא יחצו ימיהם" (תהלים נה:כד) - שנתקצרו ימיו. וא"כ אפשר ללמוד שמי שמברך ישראל, ובפרט הכהנים שנצטוו לברכם, יזכו לאריכת ימים עי"ז.

והנה, על מה שכתוב בשו"ע (סי' קכ"ח סע' י"א) שמברכים הכהנים: 'אשר קדשנו בקדושתו של אהרן וצונו לברך את עמו ישראל'

שיהיו שניהם שוים. והוא גבי שעירי יוה"כ שכתוב בהם ג' פעמים 'שני', והיו מוכרחים להיות שוים בג' דברים - במראה, בקומה, ובדמים. ואילו כאן נאמר "שניהם מלאים סולת", על כרחך שהיו שניהם שוים. מעתה אחרי אשר הקערת כסף הי' ק"ל משקלה, והמזוק לא הי' רק שבעים שקל, א"כ איך אמר עליהם "שניהם מלאים סולת" - הלא מאמר 'שניהם' מורה שהיו שניהם שוים.

לכך פי' יונתן בן עוזיאל שהיו שוים בגדלם ובכלי קיבולם להחזיק מדת הסולת, כי הקערה הי' דופנה עב וסמיך, ואילו המזוק הי' קלוש ודק, אשר על כן הקערה לא היתה מחזקת סולת אלא רק כמדת הסולת אשר החזיק המזוק בתוכו, ומדה אחת היתה להם, ובזה היו שניהם שוים.

בהערה שם איתא: ראה לשון המדרש כאן (במדב"ר פי"ג:ג): מה תלמוד לומר "שניהם מלאים"? שהיו שוים במדה. ומה הפרש בין קערה למזוק? קערה גילדה עבה, מזוק גילדו דק.

הוספת העורך: שמעתי מאחי, הרב משה מרדכי בלום שליט"א ששמע מחמיו הר"ר צבי יהודה [האש"ן] פרידמאן ז"ל מטורונטו שהי' ת"ח מופלג, להסביר בדרך צחות הטעם שב'שערבלאט' של הרבה ספרים ישנים היתה ציור של משה רבינו מצד אחד ואהרן הכהן מצד אחר, וצורת משה היתה גבוה ודליל (thin), כשאהרן הי' נמוך ושמן. והסביר שהמדפיסים של ספרים וגם הציירים בהרבה מקומות היו גויים ובורים, וטעו במה שאחז"ל (רש"י שמות ו:כו) ש'משה ואהרן שקולים היו [שהפירוש האמיתי הוא שהיו שוים בחשיבותם] והם חשבו שהכוונה היא שהיו להם אותו משקל (weight). וכיון שידוע ש'משה רבינו הי' גבוה עשר אמות, ואהרן הי' נמוך [מדהוצטרך לעמוד על מעלה כדי להטיב את המנורה שהיתה גבוהה ג' אמות], א"כ אם במשקלם היו שקולים, בעל כרחך שהי' אהרן עב ושמן. ועיין בס' אוצר פלאות התורה (פ' תצוה עמ' תרצ"ט ופ' בהעלותך עמ' רפ"ט) שכ"כ בשם הבני יששכר ז"ע.

בענין המנהג לומר לכהנים 'יישר כחכם' כשיוורדים מן הדוכן

במטה אפרים (הל' ר"ה סי' תקצ"ב סע' י"א) איתא: והצבור מתכוונים לפקוד את הש"ץ והמקרא ותוקע בפקידת שלום [לאחר התפילה] ואומרים להם "אשר כח", וכן לכהנים כשחוזרים למקומן מן הדוכן, והוא כהחזקת טובה על הברכה או התפילה והתעסקות במצוה כללית השייך לצבור, נגד זה הצבור חפצים בברכה לברך אותם, ויוסיפו אומץ כח בעבודת ה'. ו"אשר" הוא לשון אומץ וחיזוק בלשון הכתוב "אשרי חמוץ" (ישעי' א'). ויש אומרים "אשר כח", והכוונה אחת הוא, אלא, שאלו אומרים לנוכח (the second person) "אשר כח", והאומרים "יאשר" הוא בלשון נסתר (the third person) כדרך שנוהגים בלשון לעז, כשמדברים למכובר אומרים בלשון נסתר.

בקצה המטה על המטה אפרים (ס"ק י"ט) איתא: אשר כח וכו' - וכן המנהג לומר לדרשן אחר הדרשה. ודבר זה יש לו מקור במאמר ז"ל (שבת פ"ז) דאמר לי' הקב"ה [למשה]: "יישר כח ששיברת". וכן הוא בב"ב (י): והוא ברש"י ז"ל בחומש בסוף התורה [דרשו תיבה "אשר" מלשון אישייר וחיזוק (עיין בערוך ערך אשר)]. הרי דאומרים יישר כח למי שעושה דבר הרצוי ומתקבל. ועוד אמרו ז"ל (ברכות לב:): ד' דברים צריכים חיזוק - תורה ותפילה ומעשים טובים שנאמר: "חזק ואמץ". "חזק" - בתורה. "ואמץ" - במעשים טובים. ולכן, לאחר שיגע הש"ץ בתפילה, והדרשן בתורה אומרים לו: יישר כח. ובפ"ח סי' קל"ט כתב

טעם זה גם על ענין שנוהגין למסיים קריאת התורה "חזק". ועיין בא"ר בשם מהר"ם מיניץ (סי' פ"ה) שכתב הטעם כמ"ש אחר כל פרק וסיום מסכתא 'הדרן עלך', או כמו שנוהגין לומר לחזן 'יישר כחך', היינו, 'גמרת מצותך, יהי רצון שתזכה לעשות עוד מצוות', עיי"ש.

והנהגה, בפ"ד דשביעית (מ"ב) איתא: בית שמאי אומרים, אין אוכלין פירות שביעית בטובה [פי' התפא"י: להחזיק טובה לבעל השדה כשאוכל פירות האילן שבו, דהוה לי' כאוכל מן השמור]. ובית הלל אומרים, אוכלין בטובה ושלא בטובה. וכתב הרש"ש: ובה יישבתי המנהג שאומרים לכהנים אחר ירידתם מן הדוכן "יישר כחכם", אשר רבים לעגו על זה כיון שהם מצווים בכך ועוברים בג' עשין אם לא יברכו, דהא הכא נמי מצווים הבעלים להפקיר [שדותיהם בשביעית], ואפילו הכי מותר להחזיק להם לטובה לכולי עלמא.

ובספר הדרש והעיון (פ' פקודי, מאמר שי"ד, סק"ג) מביא דברי הרש"ש, וכותב: ולדעתי בלאו הכי יש לומר, דאם אמנם שהכהנים מצווים לברך, אבל אינם מחוייבים לברך במקום הזה דווקא, ויכולים ללכת לבית הכנסת אחר לברך, ועל כן מחזיקים להם טובה שבאו לבית הכנסת הזה לברך.

בשורת בנין שלמה (ח"ב סי' נ"ב) איתא: ואגב ראיתי לכתוב למר נ"י מה שאמרתי מכבר טעם למה שנהגו העולם ליתן יישר כח לכהנים לאחר ברכת כהנים, ולכאורה הלא מוטל עליהם מצות עשה מן התורה לברך את ישראל, ומאי שייך להחזיק להם טובה, על זה אמרתי דהחזקת טובה הוא בעבור שאומרים לכהנים אחר ברכתם: רבש"ע, עשינו מה שגזרת עלינו, אף אתה עשה עמנו כמו שהבטחתנו וכו' וכדאיתא בסוטה (דף ל"ט). ופירוש נוסח זה נראה פשוט דמשום דעיקר מצות עשה שצוה הקב"ה לכהנים שיברכו את ישראל, ואפילו אם הכהן הוא הדיוט ועם הארץ. אמנם, מצד השכל הוא רק גזירת הכתוב, וכמו דאיתא בספרי וברמב"ם בפט"ו מהל' תפילה (ה"ז): ואל תתמה וכו' שאין קיבול הברכה תלוי בכהנים אלא בהקב"ה וכדכתיב: "ואני אברכם" שהקב"ה מסכים על ידם עיי"ש. ונראה שזה שאומרים לכהנים: "רבש"ע, עשינו מה שגזרת עלינו", משום דאינו אלא חוק בלי טעם [דעל "זאת חקת התורה" תירגם אונקלוס: 'דא גזירת אורייתא'] "ואף אתה עשה עמנו כמו שהבטחתנו", והיינו דכתיב "ואני אברכם". ומבקשים לכהנים שהקב"ה יסכים על ברכתם, ובאמת שהם אינם מצווים רק לברך את ישראל, אבל לבקש מהקב"ה שיסכים על ידם, בזה אינם מצווים, ולכן נותנים להם החזקת טובה בעבור שאומרים ומבקשים מהקב"ה שיקיים הבטחתו.

בס' יסודי ישרון (מערכת נשיאת כפים) כתב, שהיישר כח בא כעין הבעה לכהנים על שזיכו את בני ישראל במצוה זו, וכדעת החרדים שמצות עשה על הישראל להתברך מכהן (ועי' בחידושי הפלא"ה כתובות דף כ"ד ד"ה איסור עשה, ובדבר אברהם ח"א סי' ל"א, שו"ת מהר"י אסאד אור"ח סי' מ"ו). ואותו כהן אם היה רוצה להשתמט מלברך לא היה הישראל מקיים מצוותו, והואיל והוא לא עשה זאת אלא זיכה גם הקהל במצוה זו נותן לו הקהל תודה על מעשיו ויישר כח.

בחזון יחזקאל עה"ת (עמ' שס"ו) כתוב, שכיון שמצותם לברך באהבה, וחלק זה אינו שוה בכל, אלא כל כהן לפי ההתעוררות שמתעורר בעצמו לאהוב, ועל חלק זה אנו אומרים להם יישר כח.

ועיין בתוספת ברכה בפ' נשא (ו:כג, עמ' 33) שכתב כעין זה: אפשר לכוון כוונת התורה [יישר כח] לכהנים על ברכתם באהבה, אשר בתורה בענין המצוה לא בא פרט זה לברך באהבה, ובזה מורים הכהנים כי מצותם זאת אינה למשא חובית והכרחית להם, אך עושים מאהבה.

בספר גיא חזיון (עמ' קמ"ג) איתא: המנהג לומר יישר כח לכהנים נובע מהרצון לקיים מצות "וקדשתו". לא לכל אחד מישראל מזדמן לחלוק כבוד לכהן, כגון לכבדו בעלי' לתורה או בברכת המזון וכדומה מן הדברים שקבעו חז"ל ליקרת ככהנים. על כן שעת הדוכן היא שעת מתאימה, שכל אחד מביע לכהן יחס של כבוד כדי לקיים "וקדשתו".

בספר ברוך ומקודש (פ"ב סע' כ"ב) איתא: כתבו הפוסקים שהמנהג לומר לכהנים בירידתם מן הדוכן יישר כח [בהערה מ"ח איתא: עיין מ"ב (סי' קכ"ח ס"ק ס') וערוה"ש (סע' כ"ד). ובערוה"ש כתב שהכהן עונה "ברוך תהי'", ובשו"ת הר צבי (ח"א סי' ס"ב) כתב שיש למנוע זאת משום חשש בל תוסיף]. ומה שאין נהוג כן היום בארץ ישראל, יש לומר שהוא משום שהכהנים מברכים בכל יום והעם רגילים בטובה זו ואינם מטריחים עצמם לומר לכהנים בכל יום "יישר כח" (אחרונים). או שכיון שבארץ ישראל נושאים כפים כל יום, חששו להפסק בדיבור לפני נפילת אפים, וממילא לא חילקו מכל יום לשבת ויום טוב ושאר ימים שאין אומרים בהם תחנון [כ"כ הגר"ש דבליצקי שליט"א בקובץ זכור לאברהם (תשנ"א, עמ' שי"ב), דנראה שזהו הטעם האמיתי. וצידד שם שאם לא הי' כהן במנין וביקשו כהן מבחוץ שיבוא ויברך, בודאי מחוייבים לומר לו יישר כח אח"כ מצד שורת הדין].

בספר הברכה המשולשת (פ"ד הערה רנ"ח) איתא: ובעיר הקודש ירושלים ת"ו לא נזהרים הציבור באמירת "יישר כח" לכהנים, וכתב בספר מקור הברכה ששמע בשם זקני ירושלים דהטעם הוא משום שיש להם כבר ברכת יישר כח של מרן הבית יוסף שכתב באו"ח (סוסי' י

קכ"ח): ויישר כחם של בני ארץ ישראל וכל מלכות מצרים שנושאים כפיהם בכל יום ואינם טובלים לנשיאת כפים.

בספר יברכך ה' - אוצר כל בו לברכת כהנים (ח"ד עמ' תכ"ב) מובא מספר הררי קדם להג"ר מיכל שורקין שליט"א שכתב: מנהגו של הג"ר משה פיינשטיין זצ"ל היה ליתן את היישר כח' לכהן לאחר נשיאת כפים בראש השנה - קודם גמר המאה קולות, אף שהחיי אדם אוסר להפסיק בדיבור עד סיום התקיעות לאחר התפילה.

ונראה דס"ל דהיישר כח' הוא אות לקבלת הברכה של הכהנים, ולכן הוא חלק מהנשיאת כפים ואין בזה הפסק. וזה נוגע למעשה בכל יום בא"י שנושאים כפים בכל יום שאין היישר כח' הפסק בין שמו"ע לתחנון, דזה חלק מהנשיאת כפים, לפי שיש דין על הישראל להתברך ולקבל הברכה כמש"כ החרדים, עכ"ל.

בהערה כ"ו שבשולי ספר יברכך ה' איתא: ולעצם היסוד המובא בספר הנ"ל; דאמירת ה"יישר כח" לכהנים נחשב לחלק מקבלת הברכה, יש להוכיח כן מדברי שו"ת הר צבי (ח"א סי' ס"ב) שדן לאסור את עניית הכהנים לישראלים אחר ברכת "יישר כח" בברכת "ברוכים תהיו", משום בל תוסיף לברכת כהנים עיי"ש. ולכאורה אם ברכת "יישר כח" הוה ברכה בעלמא, ואינה משתייכת לעצם קבלת הברכת כהנים, א"כ מה מקום יש לשייך את הברכה שאומרים הכהנים "ברוכים תהיו", לברכת כהנים שמקודם, ולכאורה הוה רק כנגד הברכת "יישר כח". ע"ע בזה עטרת פ"ז (ס"ק נ"ג) שכתב שלא ידבר עד סוף התקיעות דקדיש.

לז"נ מורי ורבי הגאון הרב אברהם יעקב בן הרב מאיר הכהן פאם זצ"ל - נפ' כ"ח מנחם אב תשס"א
לז"נ ר' בנימין בן הרב ר' מרדכי ז"ל שור
לז"נ מרת עטא שרה בת ר' בנימין ע"ה - נפ' כ"ג אדר א' תשס"ח

TORAH LODAAS

PARSHAS NASO
© COPYRIGHT 2023
BY RABBI MATIS BLUM Z"L

רוחמה ליבא בת רבקה לרפ"ש

צביה חיה בת לאה ברעניא לרפ"ש

“איש או אשה כי יפלא נדר נזיר” (ו:ב)

“If a man or woman will express a Nazirite vow ...”

The Ibn Ezra notes that the term “כי יפלא” is used to describe the vow which the *Nazir* takes, because such an act is a פלא - a wonder. If, when the entire world is engaged in the pursuit of pleasures, one lone individual consecrates himself by abstaining from luxuries, this is truly an amazing feat.

Similarly, when the Torah commands the *Nazir* to refrain from defiling himself to even his closest relatives, it gives as the reason: (ז:ו) - “כי נזר אלקיו על ראשו” - “for the crown of his G-d is on his head.” The Ibn Ezra explains that this “Crown of his G-d” refers to the sovereignty of a person who is in control of his desires. Such a person is a true king, for he is the master over his life. People who cannot resist temptations are servants to their desires.

“זה קרבן [נחשון בן עמינדב]” (ז:ז)

“This is the offering of ...”

The Midrash notes that the word *Zeh* is used in reference to the song which Bnei Yisroel sang after *Krias Yam Suf* in which they pointed and said, “*Zeh Keili*” - “this is my G-d”. This is meant to teach us that the offerings of the princes were as beloved to Hashem as the *Shiras Hayam*.

What is the correlation between these two incidents?

At *Kri'as Yam Suf* the Divine revelation came to each person, and everyone was able to point - on his own - and say, *Zeh Keili* - this is my G-d. By the same token, the *Ohr Hachaim* notes, each of the *Nesi'im* understood on his own exactly what to bring as a sacrifice, and they miraculously all brought the identical offering completely independently, without having discussed the matter with the other *Nesi'im*.

HALACHIC DISCUSSIONS

(not to be relied upon for Halacha L'Ma'aseh)

Chazal tell us (Brachos 32b) that if a Kohein killed someone, he may not Duchen.

The Shulchan Aruch (O.C. 128:3) rules that even if a Kohein killed accidentally, he may not Duchen.

The Rema (ibid.) writes that if the Kohein did Teshuva, he may Duchen. The Mishna Berura writes that this applies even if he killed purposely, but repented.

The Shevet Halevi (VIII:172) and the Lehoros Nossan (VIII:2) were asked that since Chazal (Baba Metzia 58b) say that one who embarrasses his friend publicly is considered as though he killed him, if a Kohein embarrassed someone publicly, may he still Duchen?

Both respond that although embarrassing someone in public is a very serious sin, it is not considered as though the Kohein killed someone with his own hands. Thus, one may still use his hands to Duchen.

However, another factor should be considered - if the Kohein hates the congregation or they hate him, then there is a *Sakana* for him to Duchen (see M.B. 128:37).

QUESTIONS OF THE WEEK

- 1) Which righteous woman threatened to become a *Sota*?
- 2) What did Shmuel and Avsholom have in common?
- 3) What did Yoseif send Yaakov to remind him of something that they had learned that is mentioned in this week's Parsha?
- 4) When was a private *Korbon* [*Korbon Yochid*] offered on Shabbos? In whose merit did this take place?
- 5) How is this possible: the more Kohanim in a Shul, the less Kohanim go to *Duchan*?
- 6) On the first day of Shavuot we read about a person whose name was “Tuvia”. On the second day we read about someone named “Tov”. Who were these two people?
- 7) Who killed Orpa?
- 8) If they began *Chazaras Hashatz* with a Minyan and a person left, the *Shatz* may conclude the *Chazaras Hashatz* without a Minyan (Orach Chaim 55:3). In such a situation, would it be permissible to have *Duchaning*?
- 9) If one carries someone *Tomei* into the Beis Hamikdash, is the carrier *Chayov Koreis*?
- 10) Does death atone for sins that are between man and his fellow man?

- 11) Can a woman who is an *Arusa* (who received Kiddushin but did not have *Nisu'in*) become a *Sota*?
- 12) If the husband or wife is blind, can the woman become a *Sota*?
- 13) Can a *Koton* (minor) become a *Nozir* and bring the *Korbonos*?
- 14) If a husband warns his wife not to have *Yichud* with two of her brothers or with her father and brother, and she does have *Yichud* with them - does she become a *Sota*?
- 15) If a Kohein performed a Bris Milah on a baby who died from the Milah, R'L', may the Kohein continue to *Duchen*?
- 16) If a Shli'ach Tzibbur made a mistake in Chazoras Hashatz [e.g. he forgot to recite *Ya'aleh V'yavoh*] and did not become aware of his mistake until after the Kohanim Duchened, when he repeats the Shmonah Esrei [or part of Shmonah Esrei] is it necessary for the Kohanim to *Duchen* again?
- 17) Who was the father of *Golyas*?

ANSWERS

- 1) Chana [Shmuel's mother] threatened that if Hashem did not give her a child, she would become a *Sota* and be found innocent. Hashem would then have to fulfill His promise of giving a child to an innocent *Sota* (see Brachos 31b).
- 2) Shmuel and Avsholom were both *Nezirei Olam* (Rambam, Hil. Sota 3:12,16).
- 3) According to the Hadar Zekeinim (from the Ba'alei Tosafos, Bereishis 45:27). Yoseif sent wagons to Yaakov to allude to the wagons which were used to transport the parts of the Mishkan [*Sheish Eglos Tzav*] which he had learned about with Yaakov before he was sold. [In Parshas Vayigash, Rashi cites a Midrash that says that the wagons were an allusion to the *Egla Arufa*].
- 4) Because Yoseif observed Shabbos in Egypt, he merited that his descendant - Elishama ben Amihud, the prince of Ephraim - sacrificed his *Korbon* on Shabbos when the Mishkan was dedicated (see Da'as Zekeinim 7:48).
- 5) If there are exactly ten people in a Shul and they are all Kohanim, they all go up to *Duchan*. If there are more than ten people who are all Kohanim, ten people

- remain at their seats while the remainder *Duchan*. Thus, if there are eleven Kohanim, only one would go to *Duchan* (Orach Chaim 128:25).
- 6) One of Moshe's names was Tuvia (Vayikra Rabba 1:3). Ploni Almoni, in the Megillas Rus, was named Tov (see Rus Rabba 6:2).
- 7) Avishai ben Tzruya killed Orpa (Sanhedrin 85b).
- 8) No (Mishna Berura 55:10, 19).
- 9) Yes (Rambam, Hilchos Bais Hamikdash 3:16).
- 10) No (Minchas Chinuch 364:32).
- 11) No (Sota 24b).
- 12) No (ibid. 27a).
- 13) Yes - if he reached the age of *Onas Nedarim* (see Rambam, Hil. Nezirus 2:13 and Ra'avad).
- 14) Yes (Rambam, Hil. Sota 1:3).
- 15) Yes (Orach Chaim 128:36).
- 16) The Sefer, Nesi'as Kapayim K'hilchasa (17:14) cites a *Machlokes* between contemporary Poskim concerning this issue.
- 17) According to the Chasam Sofer (Toras Moshe, Haftaras Parshas Naso), Golyas was the child of Shimshon and Orpah [from the time that Shimshon was in prison at the end of his life and after Orpah returned from Rus]. Hagaon Rav Chaim Kanievsky zt"l, in Le'mechaseh Asik (Shmuel I:17) writes that the source of this is the Tosefta D'targum. (Also see Sota 10a, 42b, and Sefer Hadar Yaakov V:16).

NOW AVAILABLE

The sefer *נר מתתיהו* is available for purchase:

- in seforim stores
- via shipping by emailing torahlodaas@gmail.com
- by picking up in Monsey, Queens, or Lakewood.
Please be in touch via email.

The sefer *מצא טוב* on *שמחות* and the set of Torah Lodaas volumes 1-5 are available for purchase. Email to purchase.

Due to many practical considerations, Torah Lodaas is only available through e-mail. Anyone who wishes to dedicate an issue or receive Torah Lodaas is asked to send his name and e-mail address to: TorahLodaas@gmail.com

*The material for this issue has been reprinted
from previous years*